STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 06757

GEKLIBENE LIDER

Mordecai Gebirtig

•

THE MAX PALEVSKY
YIDDISH LITERATURE COLLECTION

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

•

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

•

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified. If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

מרדכי געבירטיג

נעקלִיבענע לידער

(מיט נאָטן)

אַרויסגעגעבן פון

פּאַרלאַג אַביגדור שפריצער

ביים צענטראַל־פּאַרבאַנד פון גאַליציאַנער יידן אין אַרגענטינע

בוענאָס־אייַרעס — 1954

GUEKLIBENE LIDER

(CANCIONES SELECTAS)

CON MUSICA

Impreso en la Argentina — Printed in Argentine
Hecho el depósito que marca la Ley

Copyright by Editorial AWIGDOR SPRITZER
Buenos Aires, 1954

משה חיים עמיאל

מ ר ד כ י ג ע ב י ר ט י ג (ב ע ר ט י ג)

דער פאלקס־דיכטער און פאלקס־זינגער

יעדער דור האט זיינע פאלקס־זינגער און דיכטער. נישט מער: דאס רוב דיכטער און זינגער זינגען פאר זיך אליין, פארן אייגענעם געברויך, צו דער ארבעט, ביים טיש, דערשטיקן זייער שירה אין די ענגע ד׳ אמות פון שטוב, ברענגען די דיכטונג קיינמאל נישט ארוים אין דער עפנטלעכקייט, זייער שירה און דיכטונג אליין האט נישט דעם כוח ארויסצורייסן זיך פון שטוב אין גאס אריין. כל־זמן זיי לעבן זינגען זיי, שטארבן זיי אף — שטארבט מיט זיי אף זייער פאלקס־דיכטונג און פאלקס־געזאנג.

מרדכי געבירטיג איז דער הונדערט־פראצענטיקער געבענטשטער פאלקס־דיכטער און פאלקס־זינגער, וואס זינגט, שאפט און ווינט אוים זיין ליד אין שטוב, און דאס ליד זיינס פראלט אויף טיר און פענצטער און פילט אן די גאס מיט שירה, באזינגט דאס יידישע אייגנארטיקע לעבן, די יידישע ליבע, דאס יידישע פאמיליען־לעבן, מאמע און קינד, יידישע נויט און ארעמ־קייט, מאלט עס מיט אזעלכע ווארעמע, עכטע נישט־געפעלשטע פאלקס־פארבן, וואס נאר אזא פיינע, ערלעך־פילנדיקע פאלקס־נשמה ווי מרדכי גע־בירטיג קאן די דאזיקע פארבן און טענער שאפן. געווען א צייט, און ערשט נישט לאנג, ווען דאס יידישע קרישטאל־ריינע פאלקס־ליד האט זיך געלאזט הערן אין גאס, די יידישע לירישע טענער פון וואלינער זינגער, אדעסער גאסן־לידל, יידיש־ליטווישער מעלאנכאלישער טאן, פוילישע שטייגער־לי־דער, חסידישע און השכלהשע מאטיוון.

איצט, ווען דער פוסטער ריטם און דער געבראכענער פרעמדער נעגער־טאן פון פאקס און טאנגא האבן באהערשט די גאס, זענען די אלע פארשטיק־טע זינגערישע און פאלקס דיכטערישע נשמות פארקערפערט געווארן אין מרדכי געבירטיג, — דער איינציקער פאלקסטימלעכער קאמפאניסט אויף דער יידישער גאס אין פוילן.

מרדכי געבירטיג איז א גאַמט־געבענטשטער פאַלקס־דיכטער און זינגער, וואָס נייטיקט זיך נישט אין פירסום. דאָס ליד זיינס אַליין האָט פאַר אים דעם וועג פון פאַלקס־אַנערקענונג אויסגעשפרייט. דאָס ליד וואָס איז געוואָרן דער רוח־החיה אין די יידישע טעאַטער־שטיק אין אייראָפּע און אין אַמעריקע און אין אַלע קליינקונסט־טעאַטערן און קאַנצערטן. ווו נאָר א יידישער ישוב איז דאָ, האָט שוין אָהין געבירטיגם ליד דערגרייכט — דאָס פאַלקסטימלעכע ליד וואָס איז אַזוי פיין־האַרציק אידיליש געמאַלט, אַז אויב עס פאַרבלאַנדזשעט אין דעם אָפּקלאַנג פון א פרעמדן טאָן, דער איינפלום פון דער סלאַווישער סביבה ווו געבירטיגם נשמה האָט גאָטם לופט געאַטעמט — ווערט דאָס פאַרבלאַנדזשעט־פרעמדע בטל אין דעם גלאַנץ און פאַרב פון דער וואַרעמער אידיליע און בילד, וועלכע שטייגט אָפט אין ליד אַריבער אין קראַפט דעם ניגון.

דער סימן פון אמתער יידישער פאַלקס־דיכטונג איז: דער קלעם ביים האַרצן...

געבירטיגם א ליד קלעמט דאָס האַרץ, וואַרעמט און פילט אָן די יידישע נשמה מיט זיסער מעלאַנכאָליע און פרייד־דיקן ציטער. נישט פון רייכן סאַלאָן זינגט מרדכי געבירטיג, נאָר פון די פיר הוילע וועגט פון דער יידישער שטוב און פון יידישן בעל־מלאכה. פיר הוילע וועגט פון חדר, פיר הוילע וועגט פון שטוב, און אפילו דאָס איינשלעפערן פון דער מאַמען מיט א לידעלע דאָס קינד קומט אויך פאַר ביי נאַקעטע. אַרעמע פיר וועגט.

געבירטיגם ליד איז דאָס ליד פון נויט. א מאַרים ראַזענפעלד־טאָן קלאַפּט אָפּט אין די סטרונעס פון זיין האַרפע, און צעלאַזט ער זיך אמאָל אין א פרייליכן טעמפּאָ און ריטם פון פרייליכקייט און זוניקייט, וועבט זיך אין דער דאָזיקער פרוידיקייט אויך מער זילבער־פאָדעם פון אומעט, ווי גאָלד־פאָדעם פון פרייד...

און נאָך א סימן פון עכטער נישט־געפעלשטער פאַלקס־דיכטונג און פאַלקס־געזאַנג: וואָס מער מען הערט עס, אַלץ מער באַגייסטערט עס, וואָס־דעסטו און ווירקט.

דאָס איז אויך דער כוח און סוד פון מרדכי געבירטיגם דיכטונג און געזאַנג, וואָס איז שוין געוואָרן די דיכטונג און געזאַנג פון גאַנצן פאַלק.

מ. קיפּניס

און ס'איז געווען א ייד א פשוטער...

און ס'איז געווען א ייד א פשוטער, א יגיע־כפימניק, א סטאליער. און זיין נאמען — מ ר ד כ י ג ע ב י ר ט י ג.

א גאנצן טאג האט ער געארבעט ביי ש ט ו מ ע זאכן: ביים מאכן א טיש, א בעט, א שאנק, נאר א י ן א י ם האט עס ג ע ז ו נ ג ע ן. א גאנצן טאג האט ער מיט א הארטער האנט, א פארמאזאליעטער, געזעגט, געהובליעוועט און געפוצט די ברעטער, נאר אז עס איז געקומען דער אוונט. האט ער ענומען זעגן, הובליעוועט און פוצן די יידישע שפראך און פון איר אויסגעפארעמט ווונדערלעכע, הארציקע לידער.

נאר ווען די שכנטעס זיינע האבן אמאל געהערט, ווי ער פארווינט זיינם א קינד מיט די לידער: „קיוועלע", „יאנקעלע" צי „שלאף מיין קינד", האבן זיי גלייך ענומען אויך ז י י ע ר קינדער פארוויגן מיט די לידער, און וואס פאר א וונדער: די קינדער אין די ויגן האבן אויפגעהערט ווינען, זיך צוגעהערט, פארמאכט די אייגעלעך און זים איינגעשלאפן.

ער פלעגט די לידער שרייבן און זינגען פאר זיך, און ווען עס האבן די יידישע קינדער פון די שולן און חדרים דערהערט אים זינגען די לידער: **„מיין מאטע איז א כוהן", „מאטעלע", „משהלע"** א. א. זענען זיי געבליבן שטיין פארגאפטע:

— איי, דאס זינגט ער דאך וועגן אונדז, דאס זענען דאך א ו נ ד ז ע ר ע לידער!

און אז די בלייבע נייטארין, צי דער שניידער־געזעל האבן געהערט ענטיגן זינגען: **„שלמה ליבער", „חנהלע און נחומל", „מאמעניו אן עצה"** א. א. האבן זיי זיך צוגעזונגען די לידער ביי דער ארבעט, האבן זיי נאך דער ארבעט, אין פאריין — די לידער געזונגען און געחלומט פון א פרייער און יושרדיקער וועלט.

און אויך דער אלטער געבויגענער ייד מיט דער גרויער באָרד, ווען ער איז געזעסן אין גארטן אויף א באנק און „געשעפט לופט", אויך ער, ווען ער האט געזען ווי די קינדער שפילן זיך אין זאמד, ווי זיי לויפן ארום און שרייען, לאכן — האט שטיל געברומט מיט בענקשאפט:

„קינדער־יאָרן, זיסע שיינע יאָרן,
אייביק בלייבט איר וואַך אין מיין זכרון".

און אזוי האָבן טויזנטער און צענער־טויזנטער יידן פֿאַרווינט זייערע קינדער, געאַרבעט, געליטן, געבענקט. געליבט, געחלומט דורך מרדכי געבירטיגם לידער. פֿאר אַלע האָט ער געפונען א שפֿראַך. אויף אן אינטעליגענט האָבן געווירקט די לידער ווי אמתע דיכטונג און א פֿאָלקס־מענטש האָט זיך דורך זיי ווי אַליין אַראָפּגערעדט פון האַרצן.

און וועז עם זענען געקומען די פֿאַראָמען פון פּשיטיק און מינסק־מאַזאָ־וויעצק, האָט ג ע ב י ר ט י ג אויסגעשריגן: „ס'ברענט!". ער האָט שוין נביאיש פֿאַרויסגעזען אין די פּייערן, וואָס מען האָט אַנגעצונדן אין די קליינע יידישע שטעטלעך — דאָס פּייער פון די קרעמאַטאָריע־אויוונס אין אוישוויץ, מיידאַנעק און טרעבלינקע.

ער איז געווען דער לעצטער יידישער פֿאָלקס־דיכטער אין פוילן. מיט די „בראָדער זינגער" האָט גאַליציע אַנגעהויבן שאַפן דאָס יידישע פֿאָלקסליד, מיט מרדכי געבירטיג האָט זי עס פֿאַרענדיקט. נאָר געבירטיגם נאָמען איז וויטער אַוועק פון די גרענעצן פון זיין גאַליצישן היימלאַנד. מען האָט געזונ־גען זיינע לידער אין גאַנץ פוילן. די פילע אויסגאַבעס פון זיינע לידער־ביכער אין אַמעריקע באַווייזן, אז זיין ליד איז געווארן דער קנין פון גאַנצן יידישן פֿאָלק אויף דער וועלט.

מען האָט אויפגעשטעלט א ישוב אין ישראל א. ד. נ. „יד מרדכי", נאָך דעם העלדישן ק ע מ פ ע ר פון פוילישן יידנטום מ ר ד כ י א נ י ע־ל ע ו ו י ט ש, עם וואָלט אויך כדאי געווען אויפצושטעלן א צווייטן „יד מרדכי" — נאָך מ ר ד כ י ג ע ב י ר ט י ג, דעם זינגער פון דער יידי־שער אומגעקומענער מאַסע פון פוילן.

י ש ר א ל א ש ע נ ד א ר ף

וטע אַפּטיילונג

יאנקעלע

(חרינ־לידן)

Allegretto

שלאף־זשע מיר שוין, יאנקעלע, מיין שייגער,
די אייגעלעך, די שוואַרצינקע מאַך צו,
(בים) א יינגעלע, וואָס האָט שוין אַלע צייגדלעך,
מוז נאָך די מאַמע זינגען איי־ליו־ליו?

א יינגעלע, וואָס האָט שוין אַלע צייגדלעך,
און וועט מיט מזל באַלד אין חדר גיין,
(בים) און לערנען וועט ער חומש און גמרא,
זאָל וויינען וען די מאַמע וויגט אים איין?

א יינגעלע, וואָס לערנען וועט גמרא,
אָט שטייט דער טאַטע, קוועלט און הערט זיך צו,
(בים) א יינגעלע, וואָס וואַקסט א תלמיד־חכם,
לאָזט גאַנצע נעכט דער מאַמען נישט צורו?

א יינגעלע, וואָס וואקסט א תלמיד־חכם,
און א געניטער סוחר אויך צוגלייך,
(בים) { א יינגעלע, א קלוגער חתן־בחור,
זאָל ליגן אַזוי נאָס ווי אין א טייך?

נו, שלאָף־זשע מיר, מיין קלוגער חתן־בחור,
דערווייל ליגסטו אין וויגעלע ביי מיר.
(בים) { ס'וועט קאָסטן נאָך פיל מי און מאָמעס טרערן
ביזוואָנען ס'וועט א מענטש ארויס פון דיר.

שלאף שוין, מײַן קינד

(וחרינ׳ לידן)

נו שלאָף שוין, מיין קינד, מיין יינגעלע קליינס,
די אייגעלעך דיינע מאַך צו —
(בים) { די מאַמע וועט קויפן אַ פערדל אַ שיינס,
{ נאָר שלאָף-זשע מיר — איי-ליו ליו-ליו.

א פערדל א שיינס, ס'וועט קאָסטן פיל געלט,
א וועגעלע אויך, אויף מיין וואָרט.
(בים) דו וועסט קאָנען פאָרן ארום אין דער וועלט,
אויפזוכן דיין טאַטעשי דאָרט.

דיין טאַטע, מיין קינד, איז לאַנג שוין צוועק,
א בריוול געשריבן, נישט מער.
(בים) געפינסטו אים דאָרטן, דאַן פרעג אים, אוי פרעג,
צי ליבט ער דיין מאַמען נישט מער.

צי האָט ער פאַרגעסן זיין ווייב און זיין קינד,
א צווייטע פאַרטרעט דאָרט מיין אָרט.
(בים) צי אפשר חלילה, אוי ווי מיר און ווינד,
געשטאָרבן דער טאַטעשי דאָרט.

איי-ליו-ליו — שלאָף, מיין יינגעלע קליינס,
א יתומל נעבעך ביסטו.
(בים) איך וועל דיך לערנען א קדישל א שיינס,
שלאָף-זשע מיר — איי-ליו ליו-ליו.

הונגעריק דין קעצעלע

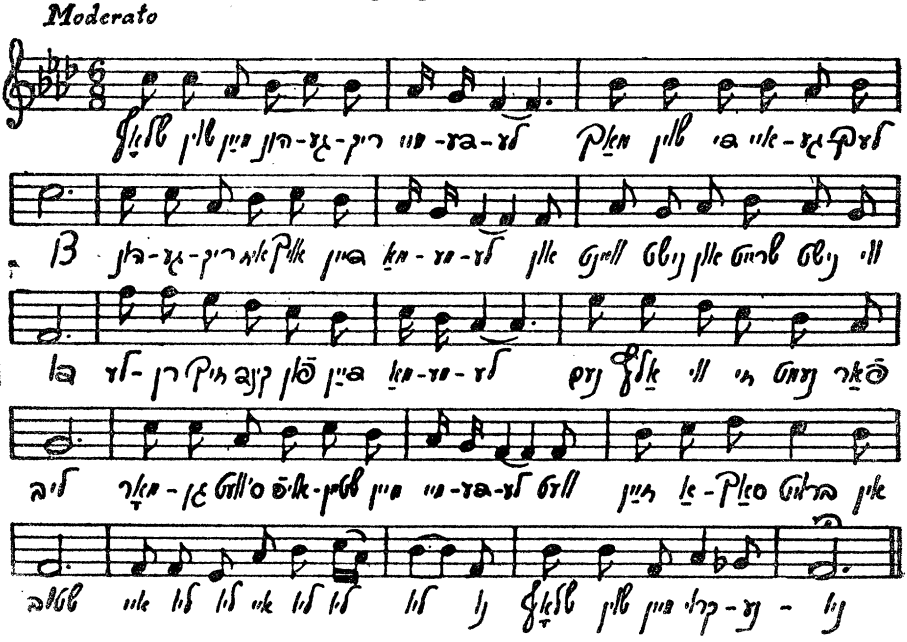

שלאָף שוין, מיין הונגעריק מיידעלע,
מאַך שוין די אייגעלעך צו,
הונגעריק איז אויך דיין מאַמעלע,
און ווייַנט נישט און שרייט נישט ווי דו.
לערן זיך, קינד, פון דיין מאַמעלע,
נעם אַלץ ווי זי נעמט פּאַר ליב,
מאַרגן ס'וועט אויפשטיין מיין מיידעלע,
וועט זיין אַ סך ברויט אין שטוב —
איי ליו ליו, איי ליו ליו ליו.

שלאָף שוין, מיין נאָריש קליין מיידעלע,
וואָס איז היינט עפּעס מיט דיר?
הונגעריק איז אויך דיין קעצעלע
און ס'האָט גאָר קיין טענות צו מיר,
הער, ווי עס מיאוקעט, עס רעדט צו דיר:

— מיידל, לאָז מאַמען צורו!
הונגעריק איך אויך, קליין קעצעלע,
און כ'ווייַן נישט אזוי ווי דו —
איי ליו ליו, איי ליו ליו ליו,
שלאָף שוין, מיין קרוינעניו!

שלאָף שוין, מיין אָרעם קליין מיידעלע,
ווייל דער שלאָף לינדערט די נויט,
הונגעריק איז אויך דיין ליאלקעלע
און ווייַנט נישט און מאַנט נישט קיין ברויט.
לערן זיך, קינד, פון דיין ליאלקעלע,
וויסט וואָס זי טראַכט אַצינד?
— אוי, ווי באַטריבט איז א מאַמעלע,
וועַן הונגעריק איז איר קינד —
איי ליו ליו, איי ליו ליו ליו,
שלאָף שוין, מיין קרוינעניו.

מאטעלע

(דרעט)

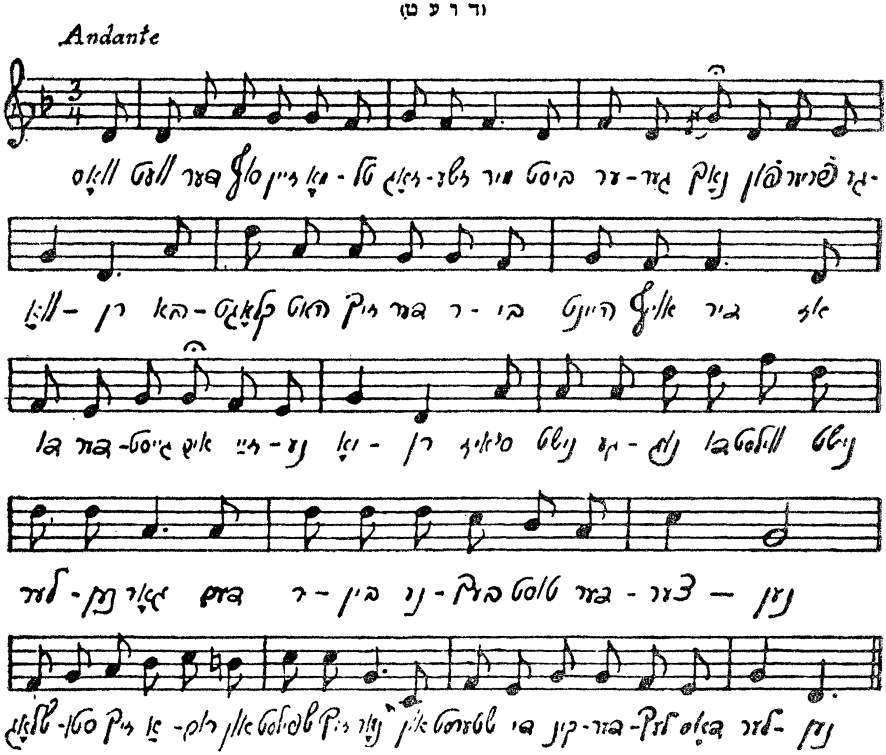

וואָס וועט דער טוּך זיין, מאָטל, זאָג־זשע מיר?
ביסט ערגער נאָך פון פריער געוואָרן,
באַקלאָגט חאָט זיך דער רבי היינט אויף דיר,
אַז דו דערגייסט אים זיינע יאָרן.
ס׳איז נישט געזונ דו ווילסט נישט לערנען גאָר,
דעם רבין נעבעך טוסט דערצערנען,
שלאָגסט זיך אַרום אַזן שפילסט זיך נאָר,
און שטערסט די קינדערלעך דאָם לערנען?

— נישט אמת, טאטע, וואס דער רבי זאגט,
א שלעכטער מענטש, נישטאָ זיין גלייכן,
פאַריואָס דערציילט ער נישט, ווי ער אונדז שלאָגט,
זע, טאַטעניו, דעם בלאָען צייכן.
כ'האָב מיט אַברהמלען זיך צעוועַרטלט בלויז,
ער האָט מיין חומשל צעריסן,
דערפאַר האָט אונדז דער רבי אויף זיין שוים
נאָך מיט א ניגונדל געשמיסן.

— וואָס וועט דער סוף זיין, מאַטל? ענטפער דרויף:
די שכנים זאָגן, כ'מוז זיי גלויבן,
דו יאָגט זיך גאַנצע טעג אַרום אין הויף,
און חברסט זיך מיט יאַנעקם טויבן, —
צי איז דאָס שיין פאַר יידן, זאָג אַליין,
מיט טויבן זיך אַרום צו יאָגן?
האָסט נעכטן, מאַטל, ווידער מיט א שטיין
דעם שכנס שויבן אויסגעשלאָגן?

— נישט אמת, טאַטע, ס'איז נאָר קוים אַרויס
א שטיקל שויב, מען קענ'ס צוקלעבן.
איך יאָג זיך נישט, איך קוק זיך צו נאָר בלויז,
ווי שיין די טייבעלעך זיך שוועבן,
ווי פריי זיי שפּרינגען זיך אַרום אין הויף.
ווי שיין די קערנדלעך זיי פּיקן.
ווי שנעל זיי גיבן זיך א לאָז אַרויף,
וועז זיי א פּרעמדע טויב דערבליקן.

— וואָס וועט דער סוף זיין, מאַטל, כ'פּרעג דיך נאָר?
א גרויסער יונג, קיין עין-הרע.
וועז איך בין אַלט געווען דרייצן יאָר,
געקענט ווי וואָסער די גמרא,
א ייד מוז לערנען תורה מיט גרוים פרייד,
נישט האָבן נאַרישקייט אין זינען —
אז וויל דעם מענטש, וואָס איז צו גאָט, צו ליים,
וואָס קען גוט לערנען און געלט פאַרדינען.

— דער זיידע האָט אמאָל דערציילט פון דיר,
פלעגסט אויך נאָך טייבעלעך זיך יאָגן,
ביסט אויך פיל בעסער נישט געווען פון מיר,
דיין רבי האָט דיך אויך געשלאָגן,
היינט קענסטו לערנען און האָסט געלט דערצו,
האָב, טאָטעניו, פאַר מיר קיין מורא,
ווען איך וועל ווערן גרויס, וועל איך, ווי דו,
פאַרדינען געלט און לערנען תורה.

מײַן טאַטע אַ כּוהן

כ׳האָב פּאָר דיר, מיין העלד, קיין מורא,
שלאָג מיך נאָר, פּרוביר!
(בים) { קוים דערוויסט זיך דאָס מיין טאַטע
{ איז דאָן וויי צו דיר.

וויול מיין טאַטע איז אַ כוהן,
ס׳איז מיט אים קיין שפּאָס:
(בים) { ער צעריסן קען אַ מענטשן,
{ וועָן ער וועלט אין כעס.

איין מאָל האָט אין הויף אַברהמל
מיר דערלאָנגט אַ שטויס,
(בים) { און מיין טאַטע, רויט פון צאָרן,
{ איז צו אים אַרויס.

נאָר אַ מזל האָט אַברהמל —
גראָד דעם אויגן־בליק
(בים) { שטאַרבט אַוועק זיין קראַנקער טאַטע,
{ אוי, האָט ער אַ גליק!

וויל אַ כוהן מוז פּאַרלאַזן
ס׳הויז וווּ ס׳ליגט אַ מת —
(ביס) שלאָג מיך נאָר; דו מיינסט, אַז תמיד
טרעפט זיך אַזאַ נס?

משהלע

(דרעט)

— משהלע, ביסט עפעס מיר אזוי פארסאפעט —
ווער האט דיר דאס הענטעלע אזוי צעדראפעט?
האסט געשלאגן זיך אין פעלד,
(בים) ס'נעזל איז דיר אויך צעקרעלטע,
ס'בלוט נאך קאפעט.

— טאטעניו, דאס האב איך זיך אין הויף ביים רבין,
פארריכטנדיק די הייזעלעך, א שטאך געגעבן;
נישט געשלאגן זיך אין פעלד —
(בים) מיט דער נאדל זיך צעקרעלט,
כ'זאל אזוי לעבן!

— משהלע, וואָס איז געשען? איך מוז דאָס וויסן —
ווער האָט דיר די הייזעלעך אַזוי צעריסן?

(בים) עפּעס ביסטו מיר פּאַרווייַנט —
אפשר האָט דער רבי היינט
דיך געשמיסן?

— טאָטעניו, דער רבי האָט מיך נישט געשמיסן,
מיינע הייזלעך וויים איך נישט וועל ס׳האָט צעריסן.

(בים) מיר געזאָגט האָט מאָטעלע,
ער האָט זיך ס׳קאַפּאָטעלע
אויך צעריסן.

— משהלע, דעם אויגן־בליק אַהער צום טאָטן!
דו האָסט זיך, מיין יינגעלע, אַליין פּאַרראָטן.

(בים) דיר געזאָגט שוין ס׳איז נישט פיין
מאָטל זאָל דיין חבר זיין,
גענאַרסט דעם טאָטן.

— טאָטעניו, כ׳האָב נישט געוואָלט מיט אים זיך שפּילן,
נו האָט ער געגעבן מיר זיין זויִדנם בריל׳ן,

(בים) אים דערפּאַר האָב איך געשענקט
ס׳פּידעלע, וואָס ד׳האָסט געברענגט,
כ׳זאָל ד׳רויִז שפּילן.

— משהלע, ביסט אומפּאַרשעמט, דו וועסט דאָס פּילן,
כ׳וויל דו זאָלסט מיט מאָטעלען זיך מער נישט שפּילן,

(בים) ס׳פּידעלע דעם אויגן־בליק
ברענגען זאָלסטו מיר צוריק,
גיב אַפּ די בריל׳ן.

— טאָטעניו, כ׳האָב׳ס צ׳ריק געוואָלט, ער וויל נישט וויסן,
האָבן מיך זיך ביידע היינט צעקרעלט, צעבּיסן.

(בים) מיין הויז צעפּליקט האָט מאָטעלע
און איך האָב אים ס׳קאַפּאָטעלע
אויך צעריסן.

קיוועלע

(וידנ־לידער)

Moderato

שלאָף, מיין נשמהלע, מיין טייער קיווּעלע,
איי-לִיו לִיו-לִיו לִיו, שלאָף-זשע מיר,
ס׳איז פונעם טאָטעניו געקומען אַ בריוועלע —
טויזנט זיסע קושן שיקט ער דיר,
ס׳איז פונעם טאָטעניו געקומען אַ בריוועלע —
נאָר וויל דו ווייסט און שלאָפסט נישט איין,
שרייב איך צום טאָטעניו, אַז שלעכט איז זיין קיווּעלע,
כ׳גיב די זיסע קושן דיר נישט, ניין.

שלאָף, מיין נחמהלע, מיין טייער קיווּעלע,
שא, שטיל, אוי וואָס איז היינט מיט דיר?
ס׳איז פונעם טאָטעניו געקומען אַ בריוועלע —
ער נעמט אונדז אַריבער, שרייבט ער מיר;
ס׳איז פונעם טאָטעניו געקומען אַ בריוועלע —
נאָר ווען דו וועסט נישט רואיק זיין,
פאָרט מיט מיר משהלע און לאהלע און ריוועלע,
דיך לאָז איך דאָ איבער גאַנץ אַליין.

שלאָף מיר, מיין קדישל, מיין טייער קיווּעלע,
פלאָג נישט אוּן קווייל מיך נישט אומזיסט.
כ׳האָב צו דעם טאָטעניו געשריבן אַ בריוועלע,
אים דערציילט ווי שיין, ווי שלעכט דו ביסט,
כ׳האָב צו דעם טאָטעניו געשריבן אַ בריוועלע —
נאָר ווען דו שלאָפן וועסט אַצינד,
פאָרט צו דעם טאָטעניו מיט אונדז אויך מיין קיווּעלע,
קריגסט די זיסע קושן אויך, מיין קינד.

אַברהמעלע און יאָסעלע

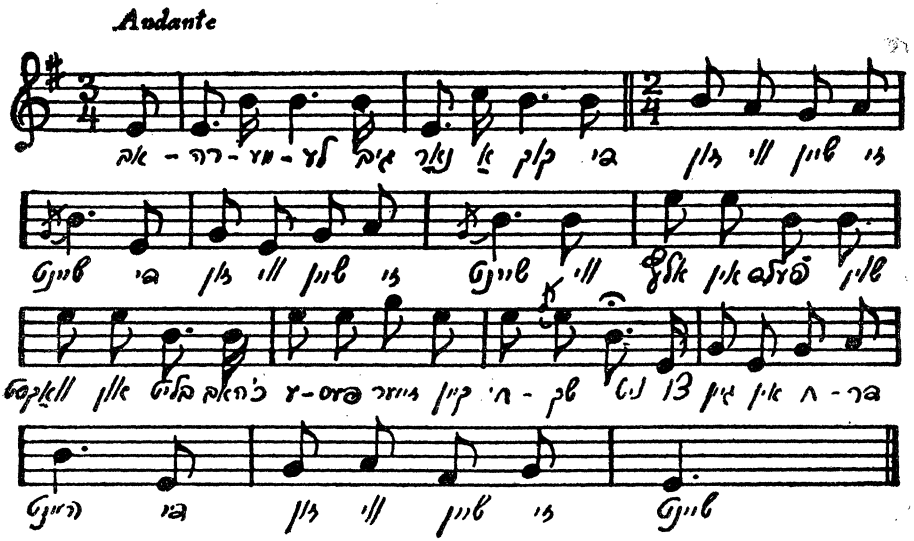

אברהמעלע, גיב נאָר א קוק,
(בים) די זון, ווי שיין זי שיינט!
ווי אַלץ אין פעלד שוין וואקסט און בליט,
כ׳האָב עפעס זייער קיין חשק ניט
צו גיין אין חדר היינט —
די זון ווי שיין זי שיינט.

— אוי, יאָסעלע, ווי כ׳בין א ייד!
(בים) איך טראכט דאָס אויך אַצינד,
ווי פרייליך איז דאָ איצט, ווי שיין,
עס ווילט זיך נישט אין חדר גיין,
נאָר וויסט, דאָס איז א זינד,
איך טראכט דאָס אויך אַצינד.

אַברהמעלע, דו זעסט אין פעלד
(בים) א בין פליט שוין אַרום?
און דאָרט שטייט אויף א צווייגעלע
א גאָלדן זומער־פייגעלע.
אַברהמל, גיכער קום!
א בין פליט שוין אַרום.

כ׳זע, יאָסעלע, ווי כ׳בין א ייד,
(בים) נאָר וואָרט נאָך איין מינוט,
דאָס פייגעלע איז טאָקע שיין,
נאָר וואָס וועט אָבער מאָרגן זיין,
דעם רבין קענסטו גוט...
אוי, וואָרט נאָך איין מינוט.

— אַברהמעלע, אוי, נאָרעלע,
(בים) פאָר מאָרגן זאָרג זיך ניט
תירוצים איז פאָראַן גענוג,
מען דאַרף נאָר זיין א ביסל קלוג —
זע, ס׳פייגעלע איצט פליט!
פאָר מאָרגן זאָרג זיך ניט.

— אוי, יאָסעלע, איך וואָרן דיך
(בים) נישט גיין, ווי כ׳בין א ייד.
דאָס האָט דער שטן דאָרט אין פעלד
זיך אין א פייגעלע פאַרשטעלט,
דאָס שלעפט ער אונדז און ציט —
נישט גיי, ווי כ׳בין א ייד.

— אַברהמעלע, דו גייסט אַוועק?
(בים) נו גיי, איך בלייב אַליין,
נאָר זאָגסטו אוים א וואָרט פון מיר,
ביי מיין נאמנות שוואָר איך דיר,
צעברעך איך דיר א ביין,
נו, גיי, איך בלייב אַליין.

קאַרטאָפל־זופּ מ׳פֿ שוואַמען

Allegretto

אין קיין קיך־ן אי׳ז אין ניט־ן
אין קיין קיך־ן הוי־ט אין טאָפּ־ן
כ׳וועל אין אַלע־ן פֿאַל־ן אַרײַ־ן
אַ־ן אַלטע־ן קאַרטאָפל־ן
אַ קאָכמ־ן־ע וואָלט־ן אַ־ן אַנדער־ן
אַ קאָכמ־ן־ע וואָלט־ן כ׳האָב־ן
פֿון אַלע־ן קאָכמ־ן־ע
אַ קאָכמ־ן־ע
אַ קאָכמ־ן־ע
אַ

וואָס האָבן מיר צו מיטאָג היינט? —
פרעגט יאָסעלע דער מאַמען, —
מיר ווילט זיך עסן, מאַמעניו,
קאַרטאָפל-זופ מיט שוואַמען,
—געהערט אַ חוצפה, ס'ווילט זיך אים
קאַרטאָפל-זופ מיט שוואַמען,
כ'האָב היינט געקאָכט אַ קנאַבל-זופ,
וועסט אָסור זיך נישט סמען.

(רעפרען) קאַרטאָפל-זופ ווויל יאָסעלע,
און די עלטסטע טאָכטער סאָסעלע
גבירישע מאַכלימלעך האָט ליב,
נו גיב זיי פיינע שפייזעלעך,
ווי אין יענע רייכע הייזעלעך.
אַז קיין גראָשן איז נישטאָ אין שטוב,
אוי, אַז קיין גראָשן איז נישטאָ אין שטוב.

וואָס האָבן מיר צו מיטאָג היינט? —
אַריין אין שטוב קומט סאָסל —
מיר ווילט זיך עסן, מאַמעניו,
אוי, פערפעלעך מיט ראָסל!
— געהערט אַ חוצפה, פערפעלעך
מיט ראָסל ווי מאַגנאַטן,
כ'האָב היינט געקאָכט אַ קנאַבל-זופ,
ס'וועט אָסור דיר נישט שאַטן,

(רעפרען) קאַרטאָפל-זופ ווויל יאָסעלע,
פערפעלעך מיט ראָסל סאָסעלע,
קנאַבל-זופקעס האָבן זיי נישט ליב,
און חיהלע ס'מוזיניקל —
דאָס איז גאָר אַ מין מפוניקל,
און קיין גראָשן איז נישטאָ אין שטוב,
אוי, און קיין גראָשן איז נישטאָ אין שטוב.

— וואָס האָבן מיר צו מיטאָג היינט? —
אַריין אין שטוב קומט חיה —
כ׳וויל באָבעלעך מיט קלוסקעלעך
מיר שמעקט דאָס אַ מחיה!
— געהערט אַ חוצפה, באָבעלעך
מיט קלוסקעס איר גאָר שמעקן,
כ׳האָב היינט געקאָכט אַ קנאָבל־זופ,
וועסט אָסור זיך נישט קרעקן.

(רעפרען) קאָרטאָפל־זופ וויל יאָסעלע,
פערפעלעך מיט ראָסל סאָסעלע,
היהלע שרייט: מאָמעניו, מיר גיב,
אוי, באָבעלעך מיט קלוסקעלעך,
שלינע רינט פון זייערע פיסקעלעך,
און קיין גראָשן איז נישטאָ אין שטוב,
אוי, און קיין גראָשן איז נישטאָ אין שטוב.

וואָס טוט זיך דאָ? — פרעגט ס׳מאָנעלע,
דערזעענדיק מיך בייזלעך, —
וואָס זיצט איר אַזוי ברוגזלעך,
אַראָפגעלאָזט די נעזלעך.
— געהערט אַ חוצפה, אָך און וויי,
פֿרנסה־געבער מיינער!
געקאָכט אַ פויע קנאָבל־זופ
און עסן וויל נישט קיינער.

(רעפרען) קאָרטאָפל־זופ וויל יאָסעלע,
פערפעלעך מיט ראָסל סאָסעלע,
באָבעלעך מיט קלוסקעס איר נאָר גיב,
נו, קאָך זיי פויע שפייזעלעך,
ווי אין יענע רייכע הייזעלעך,
אַז קיין גראָשן איז נישטאָ אין שטוב,
אוי, קנאָבל־זופ האָט אויך מיין מאָן נישט ליב.

וועך דער עלשטער וועט לאכן

Allegretto

כ׳וועל זיכער, אברהמל, דער ערשטער נישט לאַכן,
איך וועט זיך, מעגסט ווי נאָך זיך וויצלען,
(בים) כ׳וועל נעמען אין זינען מיר טרויעריקע זאַכן,
נו, מעגסטו אפילו מיך קיצלען.
— וועסט לאַכן, איך וועט זיך,
וועסט, שלמהלע, שוין לאַכן,
איך האָב אַ מיטל גאָר אַ ווויילע זאַך —
(בים) מעגסט האָבן זיך אין זינען
די טרויעריקסטע זאַכן,
וועט מוזן זיין ביי דיר דער ערשטער לאַך.

דאָס ערשטע, אברהמל, נעם איך מיר אין זינען
מיין אַרעמען טאַטן דעם שוואַכן,
(בים) וואָס זוכט אַרום אַרבעט און קען נישט געפינען,
נו, וועט זיך מיר גלוסטן צו לאַכן?
— וועסט לאַכן, איך וועט זיך,
וועסט שלמהלע, פּאַרשפּילן,
איך האָב אַ מיטל גאָר אַ ווויילע זאַך:
(בים) כ׳וועל מיאוקען ווי אַ קעצל
און ווי אַ הינטל בילן,
וועט מוזן זיין ביי דיר דער ערשטער לאַך.

— איך וועל זיך דערמאָנען, כ׳האָב נעכטן אין חדר
די סדרה וואָס גייט היינט פּאַרגעסן,
(בים) דער רבי, ער ווייל נאָר כ׳זאָל לערנען כסדר,
ער וועיסט נישט ווי מיר ווילט זיך עסן.
— וועסט לאַכן, איך וועט זיך,
וועסט נישט זיין אזא שלעכטער,
שטעל איין אַ קנעפּל, כ׳שטעל אַקעגן פּיר,
(בים) וועסט האַלטן זיך די זייטן
און קייכן פון געלעכטער,
דערזעענדיק וואָס איך האָב דאָ ביי מיר.

— און כ׳וועל זיך דערמאָנען דעם רבינס צאָרנדיק פּנים,
וועז ר׳האָט מיך געזומען פּאָרהערן,
נאָך האָב איך פון קאָנטשיק פיל בלאָע סימנים,
(בים) } געווייגט פון יסורים מיט טרערן.
— וועסט לאָכן, וועסט לאָכן,
אהער גיב שוין דאָס קנעפּל,
זע, שלמהלע, וואָס איך האָב דא פּאָר דיר!
א זעמעלע מיט פּוטער,
און הערינג א פּיין קעפּל,
אָנו, זאָג, שלומקע, וועד וועט לאָכן פּריערי
— א זעמעלע מיט פּוטער
און הערינג א פּיין קעפּל,
כ׳וועל מאָרגן ווידער וועטן זיך מיט דיר.

א מלאך וועט געבוירן

איז דאָס אמת, מאַמעניו,
דער זיידע האָט געשווויגן —
פון יעדן קדיש וואָס איך זאָג
א מלאך וועט געבוירן
און מיט די מלאכימלעך
דער מאַטע טוט באַפעלן?
אוי, מאַמע, כ'וועל קיין אייניציק מאָל
קיין קדיש נישט פאַרפעלן.

איז דאָס אמת, מאַמעניו,
געהערט דאָס פון דעם זיידן:
ס׳באַדינען די מלאָכימלעך
דעם טאַטן אין גן־עדן,
און דער טאַטע קוועלט פון זיי,
ווי ער פון מיר פלעגט קוועלן?
אוי, מאַמע, כ׳וועל קיין אינציק מאָל
קיין קדיש נישט פאַרפעלן.

2טע אַפּטיילונג

העי, ציגעלעך

העי, ציגעלעך, קומט אהער צו מיר געשווינד,
א שיין לידעלע וועל איך אויפזינגען אייך אצינד,
(בים) { פון א פאסטעכל הייבט דאס לידעלע זיך אן
{ און א מיידעלע וואס האט כישוף אים געטאן.

העי, ציגעלעך, הערט וואס וויטער איז געשען:
לוסטיק, לעבעדיק איז אמאל ס'פאסטעכל געווען,
(בים) { היינט ווי אומעטיק, קוקט די שעפעלעך נישט אן,
{ בענקט נאכן מיידעלע וואס האט כישוף אים געטאן.

העי, ציגעלעך, הערט פון לידעלע דעם סוף:
ווי יתומימלעך בלאנדזשען איצט זיינע בידנע שאף,
(בים) { טיף אין טייכעלע ליגט דאס פאסטעכל נאך היינט
{ און דאס מיידעלע זיצט ביים וואסערל און ווויינט.

כ'וויל נישט אזא חתן

Allegretto

ברענגט דער שדכן מיר א שידוך,
(בים) קוועלן פון אים אלע,
הייסט דער חתן גאָר בנימין,
מיר געפעלט נישט אזא נאָמען,
כ'וויל נישט זיין זיין כלה,
אוי, כ'וויל נישט זיין זיין כלה.

(רעפרען) אוי וויי, מאָמעניו!
פאַרוואָס גיסטו מיר קיין רו,
כ'וויל נישט נעמען

אבי וועמען,
טייערע מאמעניו,
אוי, טייערע מאמעניו!

ברענגט דער שדכן מיר אַ שידוך,
(ביס) תנאים שוין באַשלאָסן,
הייסט ער יאַנקל נאָך זיין זיידן,
כ׳קען דעם נאָמען אויך נישט לייגן,
כ׳וויל נישט אַזאַ חתן,
אוי, כ׳וויל נישט אַזאַ חתן,

(רעפרען) אוי וויי, מאַמעניו אאַז״וו.

ברענגט דער שדכן מיר אַ חתן,
(ביס) זאָגט ר׳איז גאָר אַ שרה,
הייסט ער נעבעך שלמה־זישע,
רעדט נאָר יידיש, פע, אַ בושה!
כ׳וויל נישט אַזאַ צרה,
אוי, כ׳וויל נישט אַזאַ צרה,

(רעפרען) אוי וויי, מאַמעניו אאַז״וו.

ברענגט דער שדכן מיר אַ חתן,
(ביס) אַן אויסנאַם פון אַלע,
הייסט ער וולאַדעק, נאָר אַ צרה - -
וולאַדעקס מאַמע הייסט אויך שרה
פונקט ווי איך זיין כלה —
אוי, וויל זי נישט די כלה.

(רעפרען) אוי וויי, מאַמעניו,
שיקט שוין גאָט מיר איינעם צו,
טרעפט אַ צרה,
היים איך שרה,
וויי מיר, מאַמעניו,
אוי, טייערע מאַמעניו.

ביים טייכעלע

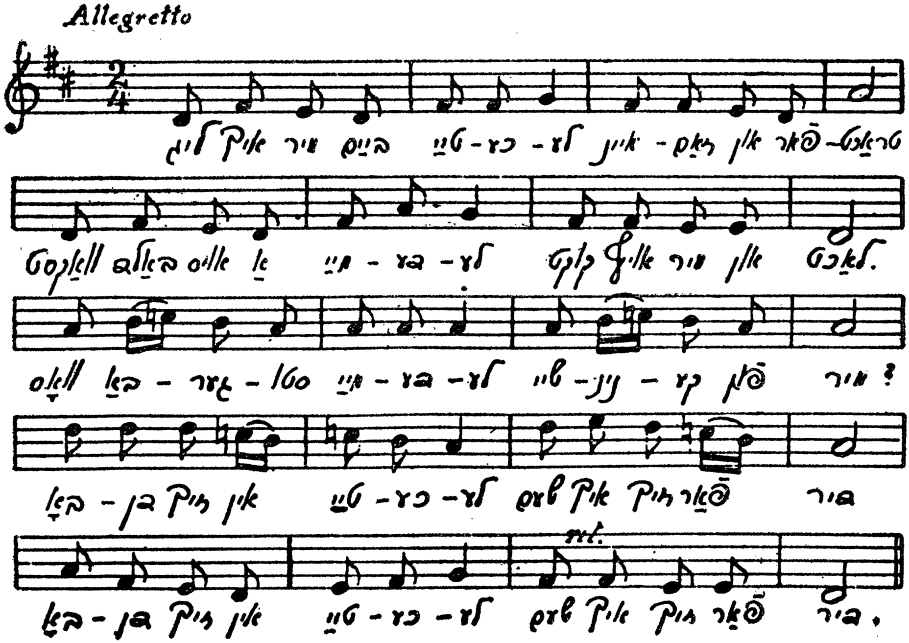

ליג איך מיר ביים טייכעלע,
איינזאם און פארטראכט,
וואקסט באלד אויס א מיידעלע,
קוקט אויף מיר און לאכט.
וואס באגערסטו, מיידעלע
שיינינקע, פון מיר?
(בים) — באדן זיך אין טייכעלע
שעם איך זיך פאר דיר.

— שעם זיך נישט, שיין מיידעלע,
מעגסט אין טייך אריין,

כ׳שוועך ביין מיין נאמנות דיר,
כ׳וועל נישט קוקן, ניין!
— כ׳גלייב דיר נישט, מיין יינגעלע,
שווערן איז קיין קונץ,
(ביס) איר שווערט אפט, מיר גלייבן אייך,
דאן גענארט איר אונדז.

— וועז דו גלייבסט מיין שבועה נישט,
מיינסט, איך בין ווי זיי,
בינד איך מיר די אויגן צו
פעסט מיט קניפלעך צוויי.
— קוקסטו אבער, יינגעלע,
כ׳וואלן דיך אצינד,
(ביס) וועלסטו אויף אן אמתן
הייזעריק און בלינד.

ליג איך מיר ביים טויכעלע,
זע איך נישט קיין שיין,
הער איך ווי דאס מיידעלע
שפרינגט אין טייך ארײן,
הער איך ווי זי לאכט און זינגט,
ס׳הערט זיך ווייט איר שטים:
(ביס) — א, וועז דו וואלסט, יינגעלע,
זען ווי פיין איך שווים.

הער איך ווי זי לאכט און זינגט:
— קוק נישט, וועלסט באלד בלינד,
אוי, ווי היים איז, יינגעלע,
ס׳וואסערל אצינד.
— קום ארויס שוין, מיידעלע,
כ׳האלט שוין מער נישט אויס.
(ביס) — קוק נישט, קוק נישט, יינגעלע,
כ׳גיי פון טייך ארויס.

אזעלכע צוויי גאלדענע צעפ

כ׳בין, בוילקע, פארציאונג דיך בעטן געקומען,
כ׳בין שרעקלעך אין צארן געווען —
(בים) כ׳האָב שיר וואָס נישט נעכטן אַ האַרצשלאָג באַקומען,
וועלן כ׳האָב אַן די צעפ דיך דערזען.

און דאָך וויל איך, בוילקע, דו זאָלסט מיר דערקלערן,
מעגסט וויידער מיר ווייזן די טרעפ,
(בים) ווי פאָלסטו אוים פלוצלונג אַראָפּ זיך צו שערן
אזעלכע צוויי גילדענע צעפ.

גיב, ביילקע, איך בעט דיך, אַ קוק נאָר אין שפיגל,
און זאָג מיר, צי זעסטו נישט אוים
(ביס) { אַזוי ווי אַ טייבל מען שניידט אָפּ די פליגל,
{ גלייך ווי פון שפיטאָל וואָלסטו אַרוים.

דער רוח זאָל שוין נעמען די פינצטערע מאַדע,
וואָס פלאָגט און פאַרדריסט אייך די קעפּ,
(ביס) { אָט ליגן ווי מתים פאַרפאַקט אין קאַמאָדע
{ אַזעלכע צוויי גילדענע צעפּ.

א מתּנה מיַן טאָכטער
שפּרה מיט איד חתּן
העגעך שטאָבערנער

ד י י ז ע ל ע

Allegretto

שטייט זיך דאָרט אין געסעלע
שטיל פּאָרטראָכט א הייזעלע,
דרינען אויפן בוידעם-שטיבל
ווינט מיין טייער רייזעלע.
יעדן אָוונט פּאָרן הייזל
דריי איך זיך אָרום,
כ'גיב א פּיף, און רוף אוים: רייזל,
קום, קום, קום!

עפּנט זיך א פּענצטערל,
וואָכט אויף ס'אלטע הייזעלע
און באלד קלינגט אין שטילן געסל
א זים קול, ס'רעדט רייזעלע:

— נאָך אַ ווייל ווארט, מיין ליבער,
באַלד וועל איך זיין פריי,
גיי זיך נאָך אַ פּאָר מאָל איבער —
איינס, צוויי, דריי!

גיי איך מיר אַ פּריילעכער,
זינג און קנאַק מיר ניסעלעך,
הער איך אויף די טרעפּלעך שפּרינגען
אירע דראָבנע פּיסעלעך,
שוין אַראָפּ פון לעצטן טרעפּל,
כ'נעם זי ליב אַרום,
כ'גיב איר שטיל אַ קוש אין קעפּל —
קום, קום, קום!

— כ'ווייל דיך בעטן, דודל,
זאָלסט אַרויף נישט פּייפן מער.
— הערסט, ער פּייפט שוין, זאָגט די מאַמע,
זי איז פרום, ס'פּאַרדריסט זי זייער,
פּייפן, זאָגט זי, איז נישט יידיש,
ס'פּאַסט נאָר בלויז פּאַר „זיי".
גיב אַ צייכן פראָסט אויף יידיש —
איינס, צוויי, דריי!

— כ'וועל פון היינט נישט פּייפן מער,
דרויף גיב איך אַ שבועהלע —
דיר צוליב וועל איך אפילו
ווערן פרום, מיין צנועהלע,
כ'וועל זיין וועז דו ווילסט נאָר, רייזל,
ווי דיין מאַמע פרום,
יעדן שבת גיין אין קלייזל —
קום, קום, קום!

— כ'גלייב עס דיר, מיין ליבינקער,
אוז דערפּאָר דיר, דודל,

שטריק איך א שיין תפילין־זעקל
מיט א מגן־דוד,
וועז גיפעלן ס'וועט אין קלייזל,
זאגן זאלסטו זיי:
— ס'האט געשטריקט מיין ליבע רייזל —
איינם, צוויי, דריי!

— כ'דאנק פאר דיין מתנהלע,
כ'ליב אזוי דיך, רייזעלע!
כ'ליב דיין מאמעז, כ'ליב דאם גיסל,
כ'ליב דאם אלטע הייזעלע,
כ'ליב די שטיינדלעך לעבן הייזל —
טרעטסט אויף זיי ארום,
הער, דיין מאמע רופט שוין: רייזל,
קום, קום, קום!

גיי איך מיר א פרוילעכער,
זינג און קנאק מיר ניסעלעך,
הער איך אויף די טרעפלעך לויפן
אירע דראבנע פיסעלעך —
ווידער שטייט פארטראכט דאם הייזל,
ס'גיסל ווידער שטום.
קום צו מיר אין חלום, רייזל,
קום, קום, קום!

מ. מתנה

מיַין ליב וויַינבלַ בַּלומקע

דריַ שטכטערלעך

Allegretto

Canto.

הָאט טאר-טאר לוּסט בּאר אוּן זאָלסט אויף אַ
מיר לי-טא-טאר טא-טאר טא-טאלטס בּן-יא אוּן וויקס-זאָ-יא מיט לוּסט
- יַי הָאָס הָאָס מיר בּן-טַיַן אוּיק לוּסט בּן-יא אוּיס לוּסט
- יַי בּן-טַיַן אוּיק לוּסט אוּי בּן-טַיַן אוּיק לוּסט קָאָס סָאָן אוּיס זאָן רָאָס
בּן-יא מוּס שפּוּטס ריס-וויַי-קלא שפּוּטס קָאָס סָאָן אוּיס זַיַן רָאָס
אוּיפֿן בּן-בלי-זא בּן-זא-אוּיס היַיס לי-טא-טאר טא-טאר-סיר
זאַמס ריס-וויַי-קלא שפּוּטס וויי הָאַיַס מוּן הָאַיַס . וויל בּלוּי לעק-מוּב
אוּי- זַן-סָרוּ וויק אוּיפֿן מוּס לוּסט בּי-זַיַן בי וויַלַ יַן - ק-כּלי בי

וועז מיט מזל, געזונט און לעבן
ס'עלטסטע טעכטערל מיר וועלן אויסגעבן
וועל איך טאַנצן מיר האַפּ, האַפּ!
אראַפּ אַן עול פון קאַפּ,
וועל איך טאַנצן, אוי, וועל איך טאַנצן —
אראַפּ אַן עול פון קאַפּ.
שפּילט, קלעזמאָרים! שפּילט מיט לעבן —
ס'ערשטע טעכטערל היינט אויסגעגעבן,
נאָך געבליבן אונדז מיידלעך צוויי,
ווי האַלט מען שוין ביי זיי!

שפּילט, קלעזמאָרים, נעמט די כלי-זיין!
זאָל די גאַנצע וועלט מיט אונדז זיך פרייען,
אוי, אונדזער שמחה וויסט נאָר איין גאַט
און דער וואָס טעכטער האַט.

וועז כ'וועל זען שוין דאָס צווייטע מיידל
אַנגעטאָן אין וויסן חופּה-קליידל,
וועל איך טרינקען אין פרייליך זיין —
אראַפּ פון הארץ א שטיין,
וועל איך טרינקען, אוי, וועל איך טרינקען,
אראַפּ פון הארץ א שטיין.

שפּילט, קלעזמאָרים, הייבט אַן שניידן!
ס'צווייטע מיידל גיבן מיר אוים אין פריידן,
דאָס מוזיניקל נאָך האַבן מיר,
ווי האַלט מען שוין ביי איר.
שפּילט, קלעזמאָרים, פאַר אונדז מחותנים,
זאָלן א לעב טאָן אויך אַמאָל קבצנים,
א קינד אויסגעגעבן, אוי, גאַטעניו,
א מיידל נאָך דערצו.

וועַן ביים לעצטן כ׳וועל שפּילן הערן,
וועל איך עפּעס טרויעריק שטיין אוֹן קלערן —
ס׳לעצטע טעכטערל שוין אויך ֿוועק,
וואָס נאָך איז דאָ דער צוועק?
ס׳לעצטע טעכטערל, אוי, ס׳לעצטע טעכטערל,
וואָס נאָך איז דאָ דער צוועק?

שפּילט, קלעזמאָרים! באַזעצט די כלה,
צוגענומען אונדז די קינדער אַלע,
שווער געוואָרן אונדז די טעכטער דריי
אוי, שוועָרער נאָך אַן זיי.
שפּילט, קלעזמאָרים, אַרוים אונדז טרערן,
ס׳לעצטע בעטל וועט היינט ליידיק ווערן,
ס׳גאַנצע שטיבל, איר קליידער־שאַנק —
אוי־וויי, וויי פּוסט אוֹן באַנג.

3טע אַפּטיילונג

הוליעט, הוליעט, קינדערלעך

שפילט, אייך ליבע קינדערלעך —
(בים) דער פרילינג שוין באַגינט!
(בים) אוי ווי בין איך, קינדערלעך,
מקנא אייך אַצינד.

(רעפרען) הוליעט, הוליעט, קינדערלעך,
כל-זמן איר זענט יונג,

וויל פון פרילינג ביז צום ווינטער
איז א קאַצן-שפרונג.

שפילט אייך, ליבע קינדערלעך,
(בים) פאַרזוימט קיין אויגן-בליק.
(בים) נעמט מיך אויך אַריין אין שפיל,
פאַרגינט מיר אויך דאָס גליק.
(רעפרען) הוליעט, הוליעט, קינדערלעך אאַז"וו.

קוקט נישט אויף מיין גראָען קאָפּ,
(בים) צי שטערט דאָס אייך אין שפיל?
(בים) מיין נשמה איז נאָך יונג,
ווי צ'ריק מיט יאָרן פיל.
(רעפרען) הוליעט, הוליעט, קינדערלעך אאַז"וו.

מיין נשמה איז נאָך יונג
(בים) און גייט פון בענקשאַפט אויס.
(בים) אַך, ווי גערן ווילט זיך איר
פון אַלטן גוף אַרויס.
(רעפרען) הוליעט, הוליעט, קינדערלעך אאַז"וו.

שפילט אייך, ליבע קינדערלעך,
(בים) פאַרזוימט קיין אויגן-בליק,
(בים) וויל דער פרילינג עקט זיך באַלד,
מיט אים דאָס העכסטע גליק.
(רעפרען) הוליעט, הוליעט, קינדערלעך אאַז"וו.

קינדער־יאָרן

קינדער־יאָרן, זיסע קינדער־יאָרן,
אייביק בלייבט איר ווּאַך אין מיין זיכרון;
ווען איך טראַכט פון אייער צייט,
ווערט מיר אַזוי באַנג און לייד —
אוי, ווי שנעל בין איך שוין אַלט געוואָרן.

נאָר שטייט מיר דאָס שטיבל פאָר די אויגן,
ווו איך בין געבוירן, אויפגעצויגן,
אויך מיין וויגל, זע איך דאָרט,
שטייט נאָך אויף דעם זעלבן אָרט —
ווי אַ חלום איז דאָס אַלץ פאַרפלויגן.

און מיין מאַמע, אך, ווי כ׳פלעג זי ליבן,
כאַטש זי האָט אין חדר מיך געטריבן;
יעדער קניף איז פון איר האַנט

מיר נאָך אַזוי גוט באַקאַנט —
כאַטש קיין צייכן איז מיר נישט פֿאַרבליבן.

נאָך זע איך דיך, פּייגעלע, דו שיינע,
נאָך קוש איך די רויטע בעקלעך דיינע,
דיינע אויגן פּול מיט חן
דרינגען אין מיין האַרץ אַריין,
כ׳האָב געמיינט, דו וועסט אַמאָל זיין מיינע.

קינדער־יאָרן, יונגע שיינע בלומען!
צ׳ריק צו מיר וועט אויר שוין מער נישט קומען;
יאָרן אַלטע, טרויעריקע,
קאַלטע, מרה־שחורהדיקע
האָבן אייער שיינעם פּלאַץ פֿאַרנומען.

קינדער־יאָרן, כ׳האָב אייך אַנגעווויזן,
מיין געטרייע מאַמען אויך פֿאַרלוירן,
פֿון דער שטוב נישטאָ קיין פּלעק,
פּייגעלע איז אוין אַוועק,
אוי, ווי שנעל בין איך שוין אַלט געוואָרן.

די זון איז פארגאנגען

Moderato

די זון איז פארגאנגען, שוין טריבלעך געווארן,
כ׳ליג אויינזאם, פאראומערט ביים וואלד
און טראכט פון מיין יוגנט, אך, גליקלעכע יארן,
א בענקשאפט נאך זיי מיך באפאלט.

און פלוצלונג דערזע איך, עס ווילט זיך נישט גלויבן,
צי זאל דאס א חלום זיין בלויז,
עס קומען צו שוועבן פיל וויסינקע טויבן
און שטעלן ארום מיר זיך אויס.

און כ׳פיל אזוי יונג זיך, ווי ס׳וואלט מיט זיי קומען
מיין יוגנט צוריק פון דאס ניי,
און כ׳הער ווי די טייבעלעך וואלקען און ברומען,
כ׳פארגעס אט די וועלט פון זיי:

— דו האָסט פֿאַר אַ ווייל אונדז דערמאנט אין זיכרון,
דערקענסט אונדז? קוק אײַן זיך געגנוי,
דאָס זענען מיר דיינע פֿאַרגאַנגענע יאָרן,
נאָך וועלכע דיר בענקט זיך אַזוי.

מיר האָבן דעם רוף פון דיין האַרצן פֿאַרנומען,
דיין אומעט, דיין בענקען אַן שיעור,
נו, זענען מיר טייבעלעך ווידער געקומען
און בלייבן שוין אייביק מיט דיר.

איך שטרעק מיינע הענט אויס און גיב זיי אָפּ שלום,
ביסט יונג, הער איך ווערקען אין וואַלד —
און פלוצלונג דערווואַך איך, געווען בלויז אַ חלום,
כ׳ליג אײַנזאָם, פֿאַראומערט און אַלט.

נאָך אַ גלעזעלע פּיי

(ד ר ע ט)

Moderato

בערעלע, מיין ליבינקער,
כ'האָב צו דיר אַ בקשה,
— פּערעלע, מיין ליבינקע,
וואָס איז דיין בקשה?
— וועז מיט מזל איך וועל האָבן
אַ יינגעלע אין פּריידן,
(בים) { וויל איך אונדזער קינד זאָל חיסן
נאָך מיין פּרומען זיידן.

— פֿאַרוואָס עפּעס נאָך דיין זיידן?
כ׳האָב דאָך אויך אַ דעה,
(בים) } האָסט דאָך ערשט געהאַט אַ מיידל
} נאָך דיין באָבע לאה.

— בערעלע, מיין מאַנעלע,
כ׳וויל דיך עפּעס דערמאָנען —
— פּערעלע, מיין ווייבעלע,
וואָס ווילסטו מיך דערמאָנען?
— דו פֿאַרגעסט, אַז אונדזער לייבקע
הייסט שוין נאָך דיין זיידן,
(בים) } פֿאַרוואָס קלויבסטו זיך די יונגען,
} וואַרפֿסט מיר צו די מיידן?

— און דו פֿאַרגעסט, אַז נאָך דיין טאַטן
הייסט דאָך אונדזער נחום,
(בים) } ער איז דערפֿאַר אין אים געראַטן —
} נישט קיין גרויסער חכם.

— בערעלע, מיין טייערער,
כ׳וויל דיר עפּעס זאָגן —
— פּערעלע, מיין טייערע,
וואָס ווילסטו מיר זאָגן?
— וואָס־זשע דאַרף מען איצט זיך קריגן,
לאָמיר נאָר דערלעבן,
(בים) } וועל איך דווקא נאָך מיין זיידן
} ס׳קינד אַ נאָמען געבן.

— וואָס־זשע טאָקע איצט זיך קריגן
און אומזיסט צו ריידן,
(בים) } אפֿשר וועט גאָר זיין אַ צווילינג —
} ס׳קען גאָר זיין צוויי מיידן.

משהלע, מײַן פריינד

Andantino

וואָס מאַכסטו עפּעס, משהלע?
כ׳דערקען דיך נאָך אַן בליק,
דו ביסט געווען מיין חברל
מיט יאָרן פּיל צוריק,
און אויך אין חדר האָבן מיר
געלערנט לאַנג באַנאַנד,
אַט שטייט פּאַר מיר דער רבי נאָך,
דער קאַנטשיק אין זיין האַנט.

(רעפּרען) אוי, ווו נעמט מען צוריק די יאָרן,
יענע שיינע צייט,
אוי, דאָס יונגע שיינע לעבן
איז פון אונדז שוין ווייט,
אוי, ווי נעמט מען צוריק די יאָרן,
משהלע, מיין פּריינד,
אוי, נאָך יענעם בייזן רבין
בענקט דאָס האַרץ נאָך היינט.

וואָס מאַכסטו, זאָג מיין חברל?
דיין שמייכעלע אַצינד
דערמאָנט מיך דיין עקשנותדיקייט
נאָך זייענדיק אַ קינד,
דער רבי שמיסט אין דיר אַריין,
ביסט אויפגערעגט און בלאַס,
נאָר אים להכעיס שמייכלסטו,
דער רבי שפּרינגט פון כעס.

(רעפּרען) אוי, ווו נעמט מען צוריק די יאָרן...
(ביז „משהלע, מיין פּריינד")
אוי, נאָך יענע שמיץ פון רבין
בענקט דאָס האַרץ נאָך היינט.

וואָס מאַכט דיין שוועסטער רחלע?
ווי כ׳וואָלט זי איצט געזען,
זי איז אַמאָל, געדענקסטו נאָך,

מיר נאָענט צום האַרץ געווען,
נאָר זי געליבט האָט בערעלען,
געהאָפט מיך אָן שום גרונט,
געבליבן איז אין האַרצן לאָנג
א נישט־פאַרהיילטע וווּנד.

(רעפרען) אוי, וווּ נעמט מען צוריק די יאָרן...
(ביז „משהלע, מיין פריינד")
אוי, נאָך יענער שיינער רחלע
בענקט דאָס האַרץ נאָך היינט.

ווי גייט עס עפּעס בערעלען,
אַברהמעלע וואָס מאַכט?
אוּן זאַלמעלע אוּן יאָסעלע?
זייער אָפּט פּוּן אייך געטראַכט,
געחלומט פּוּן אייך, קינדערלעך,
געזען זיך אין דער מיט,
געוואָרן אַלטע יידעלעך —
ווי שנעל דאָס לעבן פליט.

(רעפרען) אוי, וווּ נעמט מען צוריק די יאָרן...
(ביז „משהלע, מיין פריינד")
אוי, נאָך יענע יונגע ליידן
בענקט דאָס האַרץ נאָך היינט.

דאָס אלטע פּאָר פּאַלק

Allegretto

חיה, מיין ווייבל, דו שלאָפסט?
— איך שלאָף נישט, מיך נעמט נישט קיין שלאָף,
דער זייגער אין דרויסן שלאָגט צוויי אין דער נאַכט,
און איך האָב ביז איצט נאָך קיין אויג נישט פאַרמאַכט,
כ'לייד איובס יסורים, ס'נעמט גאָרנישט קיין סוף,
און איך האָב ביז איצט נאָך קיין אויג נישט פאַרמאַכט,
(בים) די עלטער, אוי, איז א גאַטס-שטראָף.

— חיימל, זאָג מיר, דו שלאָפסט?
— איך שלאָף נישט, ס׳איז, חיה, זייער מיאום,
מיך שטעכן די זייטן, עס מוטשעט דער הוסט,
און שווער; ווי א צענטן אָט דאָ אויף דער ברוסט,
דאָס וועטער וועט, חיהלע, מאָרגן זיין מיאום,
(בים) מיך רייסן די הענט און די פיס.

— חיהלע זאָג מיר, דו שלאָפסט?
— איך שלאָף נישט, דערמאָנט זיך אָן זיי,
פון יאָסלען איז לאָנג שוין קיין בריוול געווען,
און שיינדל — גאָט ווייסט וואָס מיט איר איז געשען,
פון אַלע פיר קינדער געבליבן מיר צוויי,
(בים) געהאָט אַמאָל נחת פון זיי.

— חיימל, זאָג מיר, דו שלאָפסט?
— איך שלאָף נישט, אויך איך פון זיי טראָכט,
היינט חנהלעם בעט אויפן בוידעם געזען,
אַמאָל איז דאָס בעטל אונדז נוצלעך געווען,
אויך יאַנקעלעם וויגל, מיר האָט זיך געדאָכט,
(בים) איך זע אים, איך הער ווי ער לאָכט.

— חיהלע זאָג מיר, דו שלאָפסט?
— גערימלט, געחלומט פון זיי,
אין שטוב אַלע קינדער, איך בעט זיך ביי זיי:
אוי, קינדערלעך, שרייט נישט, דער קאָפּ טוט מיר וויי!
נאָר באָלד איז דער זימינקער חלום פאַרביי —
(בים) אוי, ס׳בענקט זיך נאָך יענעם געשריי.

— חיימל, טוסט זיך שוין אָן?
— יאָ, ס׳טאָגט שוין, עס קרייט שוין דער האָן,
געלויבט דער אין הימל, געפאָטערט א נאָכט,
געדרייט זיך פון וויטיק, קיין אויג נישט פאַרמאָכט.
נאָר באָלד, מיין ליב חיהלע, ברענגט אונדז דער טוּ
(בים) דעם שטילן, דעם אייביקן שלאָף.

הע׳, קלעזמאָרים

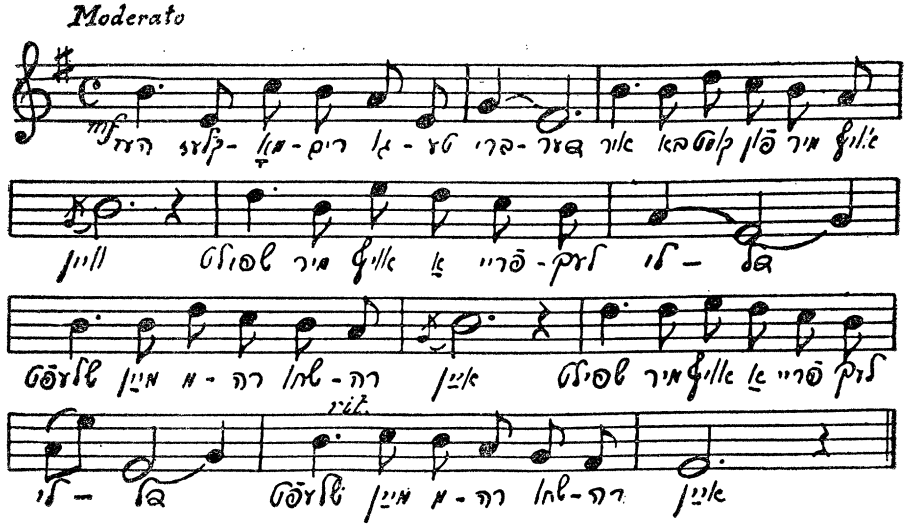

הע׳, קלעזמאָרים, גוטע־ברידער!
איר באַקומט פון מיר אויף ווין —
(בים) שפילט מיר אויף אַ פרייליך לידל,
שלעפט מיין מרה־שחורה אין.

טרויעריק איז מיר אויפן האַרצן,
כ׳פיל, דאַרט עפעס נאַגט און קוועלט;
(בים) ס׳בענקט נאָך עפעס מיין נשמה
און איך וויים נישט וואָס מיר פעלט.

שפילט, פאַרווויגט מיט אייערע טענער
מיר דעם אומעט אין מיין הערץ,
(בים) ווי מיין מאַמע פלעגט פאַרווויגן
מיט אַ לידעלע מיין שמערץ.

שפילט מיר אויף אַ פרייליך לידל —
עפּעס שפילט אין טרויעריק היינט;
(בים) ס׳ווייגט דאָס פלייטל, ס׳ווייגט דער פידל —
אַלץ אַרום מיר עפּעס ווייגט.

העי, קלעזמאָרים, גוטע־ברידער!
איר באַקומט פון מיר אויף וויין —
(בים) שפילט מיר אויף אַ פרייליך לידל,
שלעפּט מיין מרה־שחורה אוועק.

4טע אַפּטיילונג

חלוצים-ליבע

Moderato

צי קענסטו מיר, צפורקע, פֿאַרטרויען דעם סוד —
כ׳וועל קיינעם נישט זאָגן, איך שוועך דיר ביי גאָט —
(בים) { צי האָסטו זיך באַנוצט מיט אַ כישוף-געטראַנק?
איך גיי אוים פון ליבע, כ׳בין דול שוין, כ׳בין קראַנק.

איך זע דיך אין חלום, איך זע דיך ווען כ׳וואַך,
ביינאַכט אין דער קבוצה, ווען כ׳שטיי אויף דער וואַך,
(בים) { אין פֿעלד מיט חלוצים, ווען כ׳אַקער און זיי,
אָט וואַקסט אוים צפורקע און איך זיך דערפריי.

צי האָט מיך פֿאַרכישופט, צפורקע, דו מיין
דיין זיסינקער שמייכל פול יידישער חן,
(בים) { צי גאָר דיינע שוואַרצינקע אייגעלעך צוויי,
אַ שטאָלצע חלוצה אַרוים קוקט פון זיי.

צי ווען איך פֿארטראַכט זיך, ווי מוטיק דו האָסט
דיין מאַמען, דיין היימיש ליב שטעטל פֿארלאָזט,
(בים) } ווי יעטוועדעס שטיינדל דיין קינדהייט דערמאָנט,
געקומען אַהער צו אויפבויען דאָס לאַנד.

און אפשר, צפורקע, ווען כ׳זע דיך פֿארטראַכט,
געפֿיניקט פון בענקשאפֿט, פון הונגער פֿארשמאַכט,
(בים) } פֿארבראַנט פון מאַלאַריע, ליגסט איינזאָם אין שטוב
און ליידסט מיט עקשנות און נעמסט אַלץ פֿאַר ליב.

איך בעט דיך, צפורקע, פֿארטרוי מיר דעם סוד —
כ׳וועל קיינעם נישט זאָגן, איך שוואָר דיר ביי גאָט —
(בים) } צי האָסטו זיך באַנוצט מיט א כישוף־געטראַנק?
איך גיי אויס פון ליבע, כ׳בין דול שוין, כ׳בין קראַנק.

חנהלע און נחומל

(ד ו ע ט)

Andantino

— חנהלע, מיין לעבן, חנהלע, דו מיין
(בים) כ׳וויל דו זאָלסט דאָס רעטעניש
מיר געבן צו פאַרשטיין —
וועז דו קומסט מיר אויפן זינען,
מעגן רוישן די מאַשינען,
מעג דאָס ביגלאייזן ווערן קאַלט,
האָב איך אַזוי ליב און גערן
שעהן לאַנג פון דיר צו קלערן,
(בים) כ׳זע פאַר מיר דיין טייער ליב געשטאַלט.

— נחומל, מיין לעבן, נחומל, דו מיין,
(בים) איך וועל באַלד דאָס רעטעניש
דיר געבן צו פאַרשטיין:
דאָס באַווייזט דו האָסט מיך גערן,
דאָך ביים נייען פון מיר קלערן,
דאָס וועט נישט קיין טובה זיין פאַר מיר,
וועז פאַרנעמען כ׳וועל דיין זינען,
וועסטו קוים אויף ברויט פאַרדינען,
(בים) און איך וועל דאַן הונגערן ביי דיר.

— חנהלע, מיין לעבן, חנהלע, דו מיין,
(בים) וואָס איז פאַר אַן ענטפער,
איך קען דיך נישט פאַרשטיין:
כ׳רעד פון ליבע, מיטן דרינען
קומסטו וועגן ברויט פאַרדינען,
אויב דו שרעקסט אַזוי זיך פאַר דער נויט,
וועל איך קויפן צווויי מאַשינען,
דו וועסט העלפן מיר פאַרדינען
(בים) און זיי זיכער, ס׳וועט זיין תמיד ברויט.

— נחומל, מיין לעבן, נחומל, דו מיין,
(בים) האָסט זיך איצט באַקומען,
איך קען דיך שוין פאַרשטיין —
וועסט ביי מיר דאָס נישט אויספירן,
כ׳וויל ביי דיר זיך נישט רואיגירן,

שוין געוג געפלאגט זיך און געגייט!
כ'וויל פאסטריגעם מער נישט ציען,
יונגערהייט ביי דיר פארבליען,
(בים) איך וויל לעבן און גענישן פרייד.

— חנהלע, מיין לעבן, חנהלע, דו מיין,
(בים) { האסט אצינד שוין טענות,
{ וואס וועט דערנאכן זיין —
גלעט, נאר גלעט וועסטו באגערן
און דאס לעבן מיר צעשטערן,
וועז פארדינען כ'וועל נישט אזוי פיל
דא א הוט און דא אויף קלייד ער —
און איך בין דאך נאר א שנייד ער,
(בים) כ'זע ארוים ס'וועט זיין א טרויעריק שפיל.

— נחומל, מיין לעבן, נחומל, דו מיין,
(בים) { ביסט געווען מיין חתן,
{ מיין מאן וועסטו נישט זיין.

טרילי טרילי

זיצט א פייגעלע אויף א בוימעלע,
(בים) א האַרבסט־ווינטל בלאָזט אין פעלד, —
(בים) וויט אַוועק איז מיר מיין חתן שלמהלע,
זוכן אַרבעט אין דער וועלט —
(רעפרען) טרילי, טרילילי, א געזאַנג
שיקט דאָס פייגעלע אַראָפּ צו מיר,
אוי! טרילי, טרילילי, אוי, ווי באַנג
איז אונדז ביידע, מיר און דיר.

זינגט דאָס פייגעלע אַ קלאָג-לידעלע,
(בים) ערגעץ שטאַרבט אין פעלד אַ בלום,
(בים) גאָהאָט פון שלמהלען אַ טרויעריק בריוועלע --
נויט און עלנד אומעטום.

(רעפרען) טרילי, טרילילי, אאַז"וו.

זינגט דאָס פייגעלע, אַך, פון גרינעם גראָז,
(בים) בינטעלעך שוין טרוקן היי,
(בים) ס'גייען אַרבעטער אַרום דאָרט אַרבעטלאָז,
שלמהלע אויך צווישן זיי.

(רעפרען) טרילי, טרילילי, אאַז"וו.

זינגט דאָס פייגעלע, וויי, פון ביימעלע,
(בים) בלעטלעך רייסט דער ווינט מיט כעס,
(בים) מחנות אַרבעטער אַן אויך מיין שלמהלע
הונגערן אין מיטן גאָס.

(רעפרען) טרילי, טרילילי, אאַז"וו.
פלי, מיין פייגעלע, טייער בריאהלע!

(בים) איבער ימען, ווייט און בריט,
(בים) ברענג פון שלמהלען אַ גוט ידיעהלע
און דערצייל אים, ווי איך לייד.
(רעפרען) טרילי, טרילילי, אַ געזאַנג

שיקט דאָס פייגעלע אַראָפּ צו מיר,
אוי, טרילי, טרילילי, אוי, ווי באַנג
איז מיר, שלמהלע, אַן דיר.

בלומקע, מײַן זשידווקע

(ד ו ע ט)

בלומקע, מיין זשידווקע,
אַך, זיי פון גאָט געזעגנט,
(בים) { האָסט אפשר מיינע ציגעלעך
ערגעץ ווו באַגעגנט?
— כ׳האָב זיי, ליבער סטאַכו,
אין ערגעץ נישט געטראָפן,
(בים) { אוי, וועט היינט דיין בייזער מאַטקע
דיך דערפאָר באַשטראָפן.

— געחלומט פון דיר, סערצע,
געזעגן אין פעלד דיך ליגן,
(בים) } פלוצלונג קוק איך, אך, וווּ זענען
} מיינע ווייסע ציגן?
—אפשר, ליבער סטאכו,
ס'איז אנדערש נישט צו קלערן,
(בים) } זענען זיי אין וואלד פארקראכן —
} אוי, דארט ווינען בערן!

— באזשע! אך, מיין בלומקע,
וואס זאל איך איצט באגינען,
(בים) } נישט געהיטן מיינע ציגעלעך,
} דיך געהאט אין זינען.
— זיי קיין נאר, מיין סטאכו,
נישט דיר באשערט איז בלומקע,
(בים) } ליבער, נעם ארוים דיין פייפל,
} שפיל מיר אויך א דומקע.

— כ'וועל מיין טאטנס קרווקע
און אלץ וואס כ'האב פארקויפן,
(בים) } לאמיר ביידע, שיינע בלומקע,
} ערגעץ ווייט אנטלויפן.
— זיי קיין נאר, מיין סטאכו,
אוי, נישט פארקויף די קרווקע!
(בים) } זוך דיר אויף אין דארף א גויקע —
} איך בין א זשידווקע!

רויטלעך שוין דער הימל,
די זון פארגייט פאוואליע,
(בים) } אך, וווּ זענט איר, מיינע ציגעלעך,
} קומט באווייזט מיין דאליע.

אונדזער שטעטל ברענט

ס׳ברענט! בריידערלעך, ס׳ברענט!
אוי, אונדזער אַרעם שטעטל נעבעך ברענט!
בייזע ווינטן מיט ירגזון
רייסן, ברעכן און צעבלאָזן
שטאַרקער נאָך די ווילדע פלאַמען,
אַלץ אַרום שוין ברענט.

און איר שטייט און קוקט אזוי זיך
מיט פֿאַרלייגטע הענט
און איר שטייט און קוקט אזוי זיך —
אונדזער שטעטל ברענט...

ס׳ברענט! בריידערלעך, ס׳ברענט!
אוי, אונדזער אַרעם שטעטל נעבעך ברענט!
ס׳האָבן שוין די פייער־צונגען
דאָס גאַנצע שטעטל איינגעשלונגען —
און די בייזעווינטן הוזשען,
אונדזער שטעטל ברענט!

און איר שטייט און קוקט אזוי זיך
מיט פֿאַרלייגטע הענט
און איר שטייט און קוקט אזוי זיך —
אונדזער שטעטל ברענט...

ס׳ברענט! בריידערלעך, ס׳ברענט!
אוי, עס קען חלילה קומען דער מאַמענט:
אונדזער שטאָט מיט אונדז צוזאַמען
זאָל אויף אַש אַוועק אין פלאַמען,
בלייבן זאָל — ווי נאָך אַ שלאַכט,
נאָר פוסטע, שוואַרצע וועגט!

און איר שטייט און קוקט אזוי זיך
מיט פֿאַרלייגטע הענט
און איר שטייט און קוקט אזוי זיך —
אונדזער שטעטל ברענט...

ס׳ברענט! בריידערלעך, ס׳ברענט!
די הילף איז נאָר אין אייך אַליין געווענדט.
נעמט די כלים, לעשט דאָס פייער,
לעשט מיט אייער אייגן בלוט,
באַווייזט, אז איר דאָס קענט.

שטייט ניט, בריידער, אַט אַזוי זיך
מיט פּאַרליגטע הענט.
שטייט ניט, בריידער, לעשט דאָס פּייער —
אונדזער שטעטל ברענט!

אינהאלט

פֿאַרוואַרט צו דער ערשטער אויפלאַגע — — — — — — — — — — 5
אוּן ס׳איז געווען אַ ייד אַ פּשוטער... — — — — — — — — — — 7

1טע אַפּטיילונג:

יאַנקעלע — 11
שלאָף שוין, מיין קינד — — — — — — — — — — — — — — — — 13
הונגעריק דיין קעצעלע — — — — — — — — — — — — — — — — 15
מאַטעלע — 17
מיין טאַטע אַ כוהן — — — — — — — — — — — — — — — — — 20
משהלע — 22
קיוועלע — 24
אברהמעלע אוּן יאָסעלע — — — — — — — — — — — — — — — — 26
קאָרטאָפֿל־זופּ מיט שוואַמען — — — — — — — — — — — — — — — — 28
ווער דער ערשטער ווועט לאַכן — — — — — — — — — — — — — — — — 32
אַ מלאך ווערט געבוירן — — — — — — — — — — — — — — — — 35

2טע אַפּטיילונג:

העי, ציגעלעך — — — — — — — — — — — — — — — — — — — 39
כ׳וויל נישט אַזאַ חתן — — — — — — — — — — — — — — — — — 40
ביים טייכעלע — — — — — — — — — — — — — — — — — — — 42
אַזעלכע צוויי גאַלדענע צעפּ — — — — — — — — — — — — — — — — 44
רייזעלע — 46
דריי טעכטערלעך — — — — — — — — — — — — — — — — — — 50

3טע אַפּטיילונג:

הוליעט, הוליעט, קינדערלעך — — — — — — — — — — — — — — — — 55
קינדער־יאָרן — — — — — — — — — — — — — — — — — — — 57
די זון איז פֿאַרגאַנגען — — — — — — — — — — — — — — — — — 59
נאָך אַ גלעזעלע טיי — — — — — — — — — — — — — — — — — 61
משהלע, מיין פֿרײַנד — — — — — — — — — — — — — — — — — 64
דאָס אַלטע פֿאַרפֿאַלק — — — — — — — — — — — — — — — — — 67
העי, קלעזמאָרים — — — — — — — — — — — — — — — — — — 69

4טע אַפּטיילונג:

חלוצים־ליבע — — — — — — — — — — — — — — — — — — — 73
חנהלע אוּן נחומל — — — — — — — — — — — — — — — — — — 76
טרילי טרילילי — — — — — — — — — — — — — — — — — — — 79
בלומקע, מיין זשידווקע — — — — — — — — — — — — — — — — — 81
אונדזער שטעטל ברענט — — — — — — — — — — — — — — — — — 83

Este libro se terminó de imprimir el dia 13 de diciembre de 1954, en TALL. GRÁF. JULIO KAUFMAN, S. R. L., Av. Corrientes 1976, Bs. Aires - Argentina